

Arrest

nr. 231 326 van 16 januari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 14 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 november 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 augustus 2014 dienen verzoeker en zijn gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 3 oktober 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat de voormelde medische verblijfsaanvraag ontvankelijk is.

Op 14 oktober 2014 beslist de gemachtigde dat de verzoeker en zijn gezin, in toepassing van de artikelen 9ter en 13 van de vreemdelingenwet, worden gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar.

Op 1 oktober 2015 beslist de gemachtigde om de machtiging tot voorlopig verblijf, in toepassing van de artikelen 9ter en 13 van de vreemdelingenwet, te verlengen voor de duur van twee jaar.

Op 16 oktober 2017 dient de verzoeker en zijn gezin een aanvraag in tot verdere verlenging van hun verblijfsmachtiging om medische redenen.

Op 9 april 2018 beslist de gemachtigde tot de weigering van de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker, samen met zijn gezin een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 212 314 van 14 november 2018 de beslissing vernietigt.

Op 9 april 2018 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 212 315 van 14 november 2018 het bevel vernietigt.

Op 28 november 2018 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing tot weigering van de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker, samen met zijn gezin een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrestnr. 231 325 van 16 januari 2020 het beroep verwerpt.

Op 28 november 2018 neemt de gemachtigde tevens een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 december 2018. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: H. S., M.

geboortedatum: 01.01.1989

geboorteplaats: Tchotche

nationaliteit: Ethiopië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 16/10/2017 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 28/11/2018.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“II.1.1. De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 28 november 2018, in strijd is met de formele motiveringsplicht, artikel 74/13 VW en het gebinsel van de materiële motiveringsverplichting.

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

"Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn."

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen).

II.1.2. In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing:

Krachtens artikel 13, §3,2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 16/10/2017 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 28/11/2018.

Indien er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

In de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de gezondheidstoestand van de minderjarige dochter van verzoekende partij, noch over het gezins- en familieleven van verzoekende partij.

De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]"

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de minderjarige dochter van de verzoekende partij alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.

Bovendien heeft de verzoekende partij twee minderjarige kinderen die geboren zijn in België, werkte zij hier, huurde zij een huis en had hier een ruime sociale kring uitgebouwd. Bovendien is haar vrouw recent bevallen van hun vierde kindje.

Uit de bestreden beslissing kan de verzoekende partij hoegenaamd niet opmaken of de verwerende partij hier wel rekening mee gehouden heeft...

II.1.3. Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden!

Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij de formele motiveringsplicht (de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991), artikel 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden."

2.2 De Raad benadrukt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. De aanvraag van 16 oktober 2017 tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, werd geweigerd op 28 november 2018. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De weigeringsbeslissing van 28 november 2018 werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 december 2018. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker niet betwist dat de aanvraag tot machtiging van voorlopig verblijf werd geweigerd. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoeker deze motivering niet weerlegt of betwist. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoeker betoogt dat met geen woord wordt gerept over de gezondheidstoestand van zijn minderjarige dochter, noch over het gezins- en familieleven van verzoeker, terwijl de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening dient te houden met het hoger belang van het kind en met het gezins- en familieleven van de derdelander, met toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst er bovendien op dat hij twee minderjarige kinderen heeft die geboren zijn in België, dat hij werkte in België, een huis huurt, een ruime sociale kring heeft uitgebouwd en dat zijn echtgenote recent is bevallen van hun vierde kindje.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht dat het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland.

Waar verzoeker betoogt dat er geen rekening is gehouden met de gezondheidstoestand van zijn dochter kan hij niet worden gevolgd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op dezelfde dag als de bestreden beslissing een weigeringsbeslissing is genomen omtrent de aanvraag tot verlenging van het voorlopig verblijf, voordien toegestaan wegens de ziekte van zijn dochter, met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt eveneens verwezen naar deze weigeringsbeslissing. In tegenstelling tot verzoekers betoog werd aldus wel degelijk rekening gehouden met de gezondheidstoestand van zijn dochter, nu in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de beslissing tot weigering van verlenging van het voorlopig verblijf, voordien toegekend met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wegens de ziekte waaraan zijn dochter leed. Uit een lezing van het medisch advies van 3 april 2018 en dat werd gegeven in het kader van de weigeringsbeslissing, blijkt dat de arts-adviseur vaststelde dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan of dat deze zodanig gewijzigd zijn dat de machtiging niet langer nodig is. De arts-adviseur oordeelde dat er geen behandeling meer is voor de ziekte van zijn dochter maar dat opvolging wel nog nodig is. Deze opvolging is zowel beschikbaar als toegankelijk in het land van herkomst. Waar verzoeker zou verwijzen naar het annulatieberoep ingediend tegen deze weigeringsbeslissing dient de Raad vooreerst erop te wijzen dat het annulatieberoep geen automatische schorsende werking heeft en dat de weigeringsbeslissing tot aan de nietigverklaring geacht wordt in overeenstemming te zijn met de wet (*'privilège du préalable'*). Bijkomend dient *in casu* te worden vastgesteld dat het ingediende beroep ten aanzien van de weigering tot verlenging van het voorlopig verblijf werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 231 325 van 16 januari 2020. Er blijkt niet dat verzoeker thans nieuwe, concrete gegevens aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en die een andere beoordeling rechtvaardigen, minstens staat hij deze niet. Evenmin kan verzoeker via onderhavige procedure (nogmaals) zijn kritiek uiten ten aanzien van de beslissing in het kader van voormelde aanvragen om medische redenen daar deze niet het voorwerp uitmaken van onderhavige procedure.

Waar verzoeker betoogt dat er geen rekening is gehouden met zijn gezins- en familieleven kan hij evenmin worden gevolgd.

Uit het administratief dossier blijkt dat er op 28 november 2018 een synthesesnota werd opgesteld dat luidt als volgt:

"1. Gezinsleven- en familieleven

De beslissing geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Hoger belang van het kind

Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezondheidstoestand

Uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong.

De (on)mogelijkheid tot reizen werd besproken in het medisch advies dd. 03/04/2018."

Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden dat er geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van zijn minderjarige dochter.

De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“II.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.2. Verzoekende partij kreeg tevens ten onrechte een weigering tot verlenging van haar medische verblijfsvergunning. Verzoekende partij heeft in dit beroep dd. 14 januari 2019 reeds geargumenteed een eventuele weigering van het verzoek tot regularisatie en/of een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

Verzoekende partij heeft immers een medische regularisatie aangevraagd omdat zij vreest onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In die zin maakt het thans bestreden bevel tevens een schending uit van artikel 3 EVRM.

II.2.3. Vandaar is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar het arrest nr. 112 609 dd. 23 oktober 2013. Hoewel de situatie niet identiek is, is zij wel degelijk vergelijkbaar.

Verzoekende partij heeft reeds een weigering tot verlenging van haar medische verblijfsvergunning gekregen dd. 13 december 2018. Verzoekende partij heeft zich in beroep voorzien tegen deze beslissing.

Indien deze beslissing zou vernietigd worden door Uw Raad, dan heeft verzoekende partij opnieuw verblijfsrecht (in afwachting van het antwoord op haar verlengingsaanvraag) en zou dit bevel dat definitief geworden is, sowieso voor onduidelijkheid zorgen in het rechtsverkeer.

De thans bestreden beslissing heeft met andere woorden geen enkel nut in het rechtsverkeer en zorgt enkel voor juridische onduidelijkheid.

II.2.4. De thans bestreden beslissing schendt dan ook artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het rechtzekerheidsbeginsel.”

2.4 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling met betrekking tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten in de

plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker steunt zijn betoog in het tweede middel op de aanwezigheid van een hangende beroepsprocedure bij de Raad, meer bepaald betreffende de weigering tot verlenging van een voorlopige verblijfsmachtiging die voordien was gegeven op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat hij met betrekking tot deze zaak de argumenten heeft gegeven dat een eventuele uitwijzing tot gevolg heeft dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden omdat er onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn in het land van herkomst. Hij meent dat het aangewezen is voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer het bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging daar deze naar zijn mening hierin geen enkel nut meer heeft.

De Raad merkt evenwel op dat het beroep ten aanzien van de beslissing tot weigering van de verlenging van voorlopig verblijf op 16 januari 2020 door de Raad bij arrest nummer 231 325 is verworpen. De beslissing is derhalve inmiddels definitief geworden zodat er geen reden is om in te gaan op voornoemde vraag van verzoeker om het bevel voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer eruit te verwijderen via een vernietiging.

Nog daargelaten de vaststelling dat arresten van de Raad in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kennen, kan verzoeker dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat zijn situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest met nummer 112 609 van 23 oktober 2013 daar in voormeld arrest de beslissing die werd genomen aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd vernietigd, *quod non in casu*.

In het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, herinnert de Raad er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling dat de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder de vereiste binnenkomstdocumenten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker verliest uit het oog dat het hem toekomt om aan te tonen dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling na een terugkeer naar zijn herkomstland. Door de algemene bewering te uiten dat in het land van herkomst onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, voldoet verzoeker hieraan niet. Daarenboven merkt de Raad op dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet inhoudt dat hij moet terugkeren naar het land van herkomst of daar gedwongen zal naar worden verwijderd.

Gelet op de verknochtheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met de beslissing waarbij de verlenging van de voorlopige verblijfsmachtiging werd geweigerd en gelet op het arrest waarbij de vordering tot nietigverklaring van de beslissing waarbij de verlenging van de voorlopige verblijfsmachtiging werd geweigerd, wordt verworpen, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat het bestreden bevel eveneens zou moeten worden vernietigd.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Uit de bespreking onder het eerste en tweede middel blijkt dat verzoeker een schending van dit beginsel niet met concrete gegevens aantoont.

De schending van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN